

ΑΙΩΝ. — Ἐλευσιολογεῖ τὰ πράγματα καὶ τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγγέλλει ὅτι ἀνακρίσεις ἐγένοντο εἰς διάφορα μοναστήρια τῆς Πελοποννήσου· ἕξ τῶν πατέρων μάλιστα τοῦ Μεγάλου σπηλαίου ἀπήχθησαν διὰ χωροφυλάκων ὡς συνένοχοι τῆς ἐταιρίας τοῦ Φλαμιάτου καὶ Χριστοφόρου.

Καὶ ἄλλα αὐτῷ δὲ ἐνηργήθησαν παρόμοιοι ἀνακρίσεις.

ΕΛΛΗΣ. — Λίγει ὅτι τὸ περὶ διορισμοῦ χειροτονίας ἐπισκόπων ὑπουργικὸν νομοσχέδιον παραδέχεται δύο μόνον μητροπολίτας τὸν Ἀθηῶν καὶ τὸν Κορίνθου· ἀρχιεπισκόπους δὲ καὶ ἐπισκόπους ἑμὸν πάντας 24 καὶ ἀνατίθει τὸν διορισμὸν (παρὰ τῆς Συνόδου ἐκ τριῶν μελῶν προτεινομένων) καὶ τὴν μετάθεσιν αὐτῶν εἰς τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν κτλ. Ἡ προκειμένη ἐφημερὶς κακίζουσα τὴν διάταξιν ταύτην, συμβουλεύει τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐμμεῖνη εἰς τοὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνας, τοὺς ὁποίους ἀνεγνώρισε καὶ πρεσβεύει τὸ Σύνταγμα. Ἀναφέρει δὲ καὶ μάρτυρας Κλήμεντα καὶ Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, καὶ τὴν ἐν Καρθαγένῃ καὶ Λαοδικείᾳ καὶ Χαλκηδόνι καὶ Νικαίᾳ σύνοδον ἀποδεικνύουσα δι' αὐτῶν ὅτι ἡ ἐκλογή τῶν ἐπισκόπων ἐγένετο, ἢ ἐθεσπίσθη νὰ γίνηται ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὕψιστον δὲ ὑπὸ τοῦ ἱερατείου καὶ τῶν προκρίτων· τὸ δὲ ἀμετάθετον τῶν ἐπισκόπων θέλει ἀποδεικνύομενον ἐκ τοῦ κανόνος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς συνόδου, προσέτι δὲ καὶ τῶν τοπικῶν τῆς ἐν Σαρδικῇ δηλ. καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ· ἀλλ' ἀναφέρει καὶ τὸν ΙΔ' ἀποστολικὸν κανόνα συχωροῦντα τὴν μετάθεσιν κατὰ τινὰς ἐκτάκτους περιστάσεις κτλ.

Κατωτέρω δὲ διιχυρίζεται ὅτι τὸ παρὰ τοῦ μακαρίτου Κυνουρίας συνταχθέν νομοσχέδιον δὲν διαφέρει οὐσιμῶς τοῦ ἐγκριθέντος ἤδη ὑπὸ τῶν Βουλῶν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. — Διὰ γριώδους καὶ ἱκανῶς συνεπτυγμένου ἄρθρου οὐνείδιζει τὴν Κυβέρνησιν ὡς ἰσχυρογνώμονα, ἢ ὡς μὴ ὀρθῶς πολιτευομένην· τὸ δὲ συμπέρασμα (ὑποποτάζεται μόνον ὅτι) καταντῶ εἰς ἀλλαγὴν ὑπουργείου. Ἄλλ' ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων μεταβολῶν τί καλὸν προῆλθε; Ποῖοι πρέπει νὰ δοκιμασθῶσιν ἐτι;

ἘΞΩΤΕΡΙΚΑ

ΓΑΛΛΙΑ.

Ὁ πρόεδρος Λουδοβίκος Ναπολέων σκοπεύει νὰ ἀποδημήσῃ εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας.

— Αἱ μυστικαὶ ἐταιρίαι φαίνεται ὅτι πάλιν μηχανοβόρῳσι κατὰ τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ τῶν καθεστῶτων.

— Ὑπάρχοντος ἐλλείμματος εἰς τὸν προϋπολογισμόν τοῦ 1853 διὰ τῆς ἀναγκαίας δαπάνης τὸ πλεόνισμα ὁ Ναπολέων ἐνέκρινε νὰ φορολογήτῃ πολυτελείας τινὰ εἶδη, ὅσον τὰς ἀμάξας, τοὺς ἵππους (ἐξαιρουμένων τῶν χρησίμων εἰς γεωργίαν) τοὺς κύνας κτλ. ἐ-

πιβάλλον τὸ τέλος τοῦτο κατ' ἀναλογίαν τοῦ θυσμοῦ τῶν πόλεων. Ἄλλ' ἡ εἰσηγητικὴ ἐπιτροπὴ Συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας ἐδείξεν ὅτι ἀποδοκιμασθὲν τὸν νέον τοῦτον νόμον κατὰ τὴν βάσην του, καὶ δὲ μᾶλλον, ὅσο ἔμελλε νὰ ἐκταθῇ καὶ εἰς τὸ χαρτὸν ὅθεν ἐκινήθη πολὺς γογγυσμὸς ὑπὸ τῶν βιβλιοφιλῶν καὶ τυπογράφων κυρίως.

— Ἐλέγετο ὅτι πρόκειται λόγος περὶ ἀρραβῶνος Προέδρου· ἀλλ' ἡ νύμφη ἀμφισβητεῖται εἰσέτι· εἰ λέγουσι τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας, εἰ τὴν τοῦ Ἰνφάντου Φραγγίσκου, συγγενῆ τῆς Χρυσῆς Βασιλείστῃς τῆς Ἰσπανίας, οἱ δὲ συγγενῆ τινὰ, τὴν κόρην τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Βραβυλλωνίας Πέτρου καὶ τῆς Ἀμαλίας Λάιχτεμπεργ' καὶ λοιποὶ ἄλλας.

— Ψιθυρίζεται ἤδη ὅτι θέλει ζητηθῆ ὄρκος πίστης καὶ παρὰ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ἐθνικῆς φρουρᾶς, καὶ τῶν ἐπιτροπῶν τοῦ ἑθνικοῦ τοῦ πάλαι ἐκτελεσθέντος Λουδοβίκου Φιλίππου Βασιλέα τῶν Γάλλων, ἐκ τῆς σχέσιν διὰ τῆς βίας ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων, μὴ στυγερῶς νὰ ὑποχωρήσῃ τοῦ πρώην πληρεξουσιῶ Ἀστυνομίας, ὅστις διέμενεν αὐτόθι ὡς ἐκ μισθωτῆς.

Οἱ ἐπιτροπὸι τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἀπέτυχον τὴν κινήθειαν περὶ ἀπαιτήσεως τῶν δημοφιλῶν ματῶν του δίκην. Τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας ἐβουλεύθη ἀναρμόδια τὰ δικαστήρια νὰ παρέμβωσιν εἰς τὸ ὄπισθεν ταύτης.

— Ἡ ἄστυνομία σύναξεν ἐκ διαφόρων ἐμπορευμάτων ἐργαστηρίων πάσας τὰς χαλκογραφίας καὶ ἄλλας ἐπιχειρήσεις, ὅσαι παριστάνουσι τὸν Δοῦκα τοῦ Βορδώ, καὶ δὲ λεγόμενον κόμητα τοῦ Σιαμπόρ, φέροντα στρατιωτικὴν στολὴν, ἢ παράσημα τῆς καταγωγῆς του, καὶ σύμβολα τῶν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας ἀντιστοιχούντων του.

Ὁ Ναπολέων ἐδρίσκεται μεταξὺ τῶν πρωτοτύπων Βουρβῶνων καὶ τῶν Αὐρηλιανῶν, εἴτε δευτεροτύπων Βουρβῶνων. Ἀμφότεροι ἔχουσι τὰς αὐτὰς ἀπαιτήσεις ἐκτὸς τῶν ὀχλαγωγικῶν, οἵτινες ἐργάζονται κρῆμα πάντοτε ὡς σκώληκες εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς παπειλοῦσῃς τῆν τε Γαλλίαν καὶ τὴν Εὐρώπην κοινωκτημοσύνης.

— Ἐκ τῆς τάξεως τῶν Ναυτικῶν, εἰς μόνον ἀποκρίθη νὰ ὁμῶσθ ὄρκον πίστεως πρὸς τὸν Ναπολέων.

— Ἡ Δούκισσα τῆς Αὐρηλίας, σύζυγος δηλ. τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου Βασιλέως, μελλε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἑλβετίαν διὰ νὰ λουστῇ τὰ ἱαματικά ὕδατα τῆς Ἀργοβίας, νὰ συμβουλευθῇ δὲ καὶ τὸν περιώνυμον ἱατρὸν Σιωμέλ (Chomel) κτλ. λοντα νὰ ὑπάγῃ αὐτόθι πρὸς ἐπίσκεψίν της.

— Γαλλικὸς στόλος ναυλοχεῖ εἰς τοὺς λιμένας τῆς Τύνιδος (Τούνεζις) ἕως οὗ περατωθῇ ὁ κατὰ τὴν Καβυλίαν πόλεμος. Τῶν Γάλλων τούτων ἡ παρουσία ἐρεθίζει κατὰ συνέχειαν τὸν φανατισμὸν τῶν Ἰσλαμικῶν φιλῶν.

— Εἰς τὸ Νομοθετικὸν σῶμα ὑπεβλήθη νομοσχέδιον ἀπογορευθὲν τοὺς ὑπόπλους κατὰ τὰ φρονήματα τῶν Νομοθετικῶν ἀνθρώπων νὰ διατρίβωσιν εἰς τὸν ἑθνικὸν τῶν Παρισίων, τοῦ Λουδοῦνου κτλ. Αἱ ἐφημε-